

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 59 0 Пс 028859 17 Рев
Бања Лука, 07.9.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Росе Обрадовић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља И.И. д.о.о. Б.Л., кога заступа пуномоћник Ј.Т., адвокат из Б.Л., против туженог Б.а. д.о.о. Б., кога заступа пуномоћник В.Л., адвокат из Б., ради дуга, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 59 0 Пс 028859 16 Пж од 15.11.2016. године, на сједници одржаној 07.9.2017. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бијелини број 59 0 Пс 028859 15 Пс од 22.7.2016. године одбијен је као неоснован тужбени захтјев тужитеља којим је тражио да се тужени обавезе да му на име дуга исплати износ од 988.103,11 КМ са законском затезном каматом и трошковима поступка. Истом пресудом тужитељ је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 КМ.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 59 0 Пс 028859 16 Пж од 15.11.2016. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, предлажући да се побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора је тужбени захтјев тужитеља да му тужени исплати износ од 988.103,11 КМ по основу уговора о приступању дугу и уговора о асигнацији.

Нижестепени судови су утврдили: да су тужитељ и „Х.А.А. Л.“ д.о.о. С. (даље: лизинг кућа) дана 30.7.2007. године закључили писмени уговор о зајму

којим је тужитељ узео зајам у износу од 15.000.000,00 Еура одн. 29.337.450,00 КМ; да су лизинг кућа и „Б&Д И.“ д.о.о. Б. (даље: И.) 18.9.2009. године закључили уговор о приступању дугу којим се И. обавезао лизинг кући испунити њено потраживање према тужитељу по основу напријед наведеног зајма у износу од 2.522.000,00 КМ; да је истог дана закључен уговор о асигнацији којим је тужитељ овластио И. да лизинг кући плаћа мјесечне рате кредита; да је И. брисан из судског регистра 2012. године, након што је припојен туженом, који је преузео његова права и обавезе; да је тужитељ 2015. године измирио све обавезе према лизинг кући, након што је тужени престао са отплатом рата зајма.

На темељу предњих утврђења нижестепени судови налазе да уговор о асигнацији не може бити основ за обавезивање туженог да тужитељу плати тражени износ јер га тужени одн. његов правни предник није потписао већ само тужитељ и лизинг кућа, те да ни уговор о приступању дугу то не може бити јер је тим уговором предник туженог преузео обавезу према лизинг кући, а не према тужитељу. Слиједом тога, тужбени захтјев тужитеља је одбијен као неоснован.

Нижестепене одлуке су правилне и законите.

Није основан приговор ревизије да су одбијањем тужбеног захтјева нижестепени судови погрешно примијенили материјално право.

Из чињеничних утврђења произлази да је правни предник туженог пристао да приступи дугу тужитеља према лизинг кући који потиче из уговора о зајму од 30.7.2007. године. По тврдњи тужитеља, предник туженог је као асигнат (упућеник) у смислу члана 1020. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, даље: ЗОО) требао наведеној лизинг кући вршити исплату рата тог зајма.

Уговор од 18.9.2009. године нема карактер преузимања дуга (члан 446. ЗОО) већ има карактер уговора о приступању дугу (члан 451. ЗОО). Правни предник туженог се тим уговором обавезао на испуњење обавеза тужитеља из уговора о зајму закљученог са лизинг кућом. Међутим, то не значи да је тужитељ ослобођен од обавезе отплате зајма већ, поред њега, према лизинг кући као повјериоцу ступа и нови дужник тј. правни предник туженог који је са повјериоцем закључио уговор. Дакле, положај тужитеља се ни у чему није промијенио и отплатом комплетног зајма он није испунио туђу већ своју обавезу. Због тога тужитељ нема право да тражи исплату износа којег је платио лизинг кући као повјериоцу.

У конкретном случају из доказа изведених у овој парници произилази да је уговор о асигнацији од 18.9.2009. године потписан само од стране тужитеља и лизинг куће, док недостаје потпис и печат правног предника туженог. Тужени је већ у одговору на тужбу истакао да његов предник није потписао уговор о асигнацији (упућивању), а тужитељ у току првостепеног поступка ту тврдњу није демантовао. Он је тек уз жалбу против првостепене пресуде приложио копију примјерка наведеног уговора која садржи и потпис правног предника

туженог. Другостепени суд оправдано није прихватио тај нови доказ јер, према одредби члана 207. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), у жалби се не могу износити нове чињенице нити предлагати нови докази. Тврдња тужитеља да је потписани уговор „нестао“ из списка је произвољна и неаргументована па је другостепени суд основано није прихватио као истиниту.

Плаћањем рата зајма тужени није испуњавао обавезе из уговора о асигнацији, како се наводи у ревизији, већ обавезе из уговора о приступању дугу закљученог између његовог правног предника и лизинг куће. Тим уговором предник туженог није преузео било какву обавезу према тужитељу већ само према његовом повјериоцу.

Неосновани су ревизиони наводи да је потписивањем извода отворених ставки тужени признао спорни дуг. Наиме, тужени је у овом спору оспорио основ и висину тужбеног захтјева, а извод отворених ставки на којем постоји његов потпис и печат, сам за себе, није довољан за закључак да је захтјев тужитеља основан. Наведени финансијски документ само потврђује да је код тужитеља евидентиран дуг у износу од 988.103,11 КМ по основу дугорочног кредита, али се тај документ не може довести у везу са уговором о приступању дугу и уговором о асигнацији, на којима тужитељ темељи свој тужбени захтјев, па исти није довољан доказ о основаности потраживања тужитеља према туженом, како то погрешно сматра ревидент.

С обзиром да тужитељ у току првостепеног поступка није успио доказати постојање спорног дуга и његову висину, самим тим није успио доказати основаност постављеног тужбеног захтјева у смислу одредбе члана 123. ЗПП, па није било разлога да другостепени суд отвара расправу у складу са чланом 217. истог закона.

Имајући у виду све напријед изнесено, не постоје разлози због којих је ревизија изјављена па је исту ваљало одбити на основу одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић